

Микита Кожул'яка

У давні роки з'явився під Києвом страшний змії. Багато лиха він завдав простому люду. Викрав змії і царську дочку та замкнув її у своєму барлогу.

Довго думав цар, як дочку врятувати. Дізнався він, що є в Києві Микита

Кожум'яка. Тільки він один у світі сильніший за змія.

Знайшов цар Микиту та почав благодіяти визволити дочку з неволі. Саме в той час м'яв Кожум'яка разом дванадцять волячих шкур. Як побачив Микита царя — руки йому затремтіли та розірвав він разом усі дванадцять. Розсердився богатир, що йому таких збитків завдали. Скільки не прохав цар визволити царівну — не пішов.

Зібрав тоді цар малих дітей, чиїх батьків викрав змії. Послав їх просити Кожум'яку. Зглянувся богатир на дитячі сльози. Узяв він триста пудів* прядива, обмастив його смолою, обмотався та й пішов.

Підходить Микита до барлогу, кличе змія на бій.

Нікуди тому від Кожум'яки сховатися. Вийшли вони в чисте поле та почали битися.

Сильний був змії, та Микита ще сильніший. Чи то довго вони билися, чи то ні, тільки богатир повалив змія на землю.

Став тут він благодіяти Кожум'яку:

— Не вбивай мене, Микито! Сильніших

---

* Пуд — міра ваги близько 16 кг.

за нас із тобою нікого на світі немає. Розділимо весь світ навпіл. Ти володарюватимеш в одній половині, а я — в іншій.

— Добре,— сказав Микита.— Але спочатку потрібно межу** прокласти, щоб потім суперечок не було.

Зробив він соху*** в триста пудів, запряг у неї змія й почав межу прокладати.

Проорав Микита Кожум'яка борозну від Києва аж до Чорного моря.

— Ну, що, землю ми розділили,— каже він,— тепер давай море ділити.

Почали воду ділити. Увігнав Микита змія в Чорне море та там його й утопив. Царівна радісна повернулася до батька. А борозну Микитину, кажуть, і дотепер у степу видно. Довкола неї орють, а борозни не чіпають. Залишають її на згадку про Микиту Кожум'яку.

** Межа́ — смуга між земельними ділянками.

*** Соха́ — землеробське знаряддя, щоб орати землю.

Казка про Івасика-Телесика

Жили собі чоловік із жінкою, та був у них синочок Івасик-Телесик. От як підріс він, то й каже:

— Зробіть мені, тату, човник і весельце. Буду я рибку ловити та вас годувати!

— Куди тобі! Малий ти ще,— каже батько.

А він знай про своє: зробіть та зробіть!

От батько й зробив човник і весельце. Почав Івасик рибалити. Попливе далеко по річці. А мати тим часом їсти наварить та на два горщики розіллє. Візьме ще й сорочку білу для Івасика. Підійде до берега та кличе: